

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: HVAD DER HÆNDTES PAA STRØMMEN

Citation: Drachmann, Holger: "HVAD DER HÆNDTES PAA STRØMMEN", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 306. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid79995/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Med Lidenskabsrusen var helt det forbi,
Man ånded fuldt ud i en ren Harmoni. — —

Det Mellemaktsspil har jeg mærket mig nøje,
Den rytmiske Taktstok, den har jeg for Øje.

Naar Blodet det syder, saa Taktstokken frem;
Og Sjælens Rebeller, til Dørs med dem!

HVAD DER HÆNDTES PAA STRØMMEN

Og det var Nat. En Nat hvor Maanen stod
Søvndrukken bag den øde Strandbreds Høje,
Og stirred mod den dunkle Strøm, og lod
I Bølgen sænke sig det trætte Øje.
Det glitred, glimted der hvor Blikket faldt,
Et gyldent Skær gled over Strømmens Dække,
Og hastet ilsomt frem, som om det gjaldt
I rette Tid den fjerne Kyst at række.

Der var et Vand, en Strøm, hvis Vover flød
Imellem tvende Kysters øde Rande;
En Kilde, skjult i Strømmens dybe Skød
Udrisle lod de grumset mørke Vande.
De hvirvled, bobled, pressede sig fort
Med søfsom Syden, uheldsvanger Piben,
Og ret man saa, hvor Strømmens Løb var sort,
Naar ind den lusked under Maanestriben.

Og der var Folk paa Strømmen. I en Flok
Laa samlet Baad ved Baad, en hel Flotille,
Og Baadsmandskabet var saa fast en Stok,
Som nogensinde ejed Mod og Villie.
Saa led det: Fremad! med Kommandorøst,
Og Aarebladet skar de mørke Vande,
Og frem man stred sig langs den golde Kyst
Med dumpe Genlyd fra de tavse Strande.

Sejgt sled hver Mand med lange Aarotag,
 Man yded alt, hvad Farten maatte kræve,
 Man stred saa vel som nogen Helt i Slag,
 Hver Sene dirred i den spændte Næve,
 Med Sved paa Panden, Lungens dybe Pust,
 Med fremskudt Bryst som Oksen under Tømmen,
 Blev hver en Hvirvel, hver en Vove knust, —
 Ja, det er strengt at stride op mod Strømmen!

Og alt var stille. Intet Ord blev hørt.
 Kun Aarens Plask og Aandedrættets tunge
 Og hæse Stønnen blev til Bredden ført,
 Hvor Sivet staar og spiller med sin Tunge.
 Og Sivet hvisked ondt i Nattens Stund,
 Den Stund hvor hver en sagte Stemme høres,
 Hvor al den Gift, som strømmer fra en Mund,
 Lig skjulte Frøkorn gennem Luften føres.

Og der kom Glimt. Langt borte sked de op
 Som Funker fra den travle Smedeesse.
 Og der kom Lyd som fra en rustet Trop,
 Naar tusind Hænder deres Vaaben hvæsse.
 Og der blev lyst i Horisontens Rand;
 Og Jubelraab og Kampsignaler lode
 Den kække Flok paa Strømmens mørke Vand
 Hoverende med Paukeslag i Møde.

Saa brød det frem. En Flaade stærk og stor
 Med Blus og Fakler ned ad Strømmen styred;
 Og stolte Mænd stod ved hver Skudes Ror,
 Og rundt omkring stod Trælle, som var hyret.
 Guldkroner, Hjælme, Bispehuer flød
 I Fakkelskærets Virakdunster sammen,
 Og Scepter, Krumstav over Mængden bød,
 Og Mængden bøjed Naken med et: Amen!

Og ned ad Strømmen gik det let og glat,
 Mod Spejlet pressed Strømmens stride Vande.
 Frem støvned Bougen i den mørke Nat,
 Tilbage veg de gølge Kysters Rande.
 Og mod den kække Flok paa Strømmen fo'r
 Hver blusomkranset, skjolddækt Herskerskude;

Flotillen sprængtes, og i Flaadens Spor
Drev Baadsmandskabets Rester om derude ...

Og Baal og Blus, og Flaadens Skibe svandt
Med sidste Genskin i de mørke Vover;
Og Sivet taug, og Strømmens Hvirvler randt,
Og Maanen kasted atter Bro derover. ---
Men hvor det blinker over Dybets Bund,
Der skimtes mørke Skikkelser med Svømmen
At nærme Bredden sig, for om en Stund
At samles atter til en Fart mod Strømmen.

VAARSANG

Saa fik vi da Hast paa den knugende Tid,
Saa fik vi da Foraar omsider,
Og nu trækker Varmen i Støvfrakke hvid,
Og Skrædderen gør sig den yderste Flid,
Bestormet fra hundrede Sider;
Og Folk ta'er paa Landet, og Skoven er grøn,
Og Marken er frodig, og Himlen er skøn,
Og alle er glade ved Vaaren.

Og det pipper og kvidrer og jubler og ler,
Et plaskende Livsvæld for Øjet Du ser,
Og Du hører de dansende Vover,
Og hvis ret Du af Hjerte som Kulsvier tror,
Kan Du lyttende høre, hvor Græsset gror,
Og faide i Staver derover;
Du kan lære Al-Skabningens skønneste Lov,
Docer't i en løftende Tale,
Naar mod Aften Du gaar i den hvælvede Skov
Blandt de kvidrende Nattergale. ---

Jeg gik mig derud, og jeg kasted mig ned,
Jeg lytted andægtig og længe;
Mit Hjerte var aabent, og Ordene gled
Som Stormhvirvler ind, og det rev og det sled
I de inderste, lønlige Streng;